

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ: «*Εδώ κ' Έκει*», αθηναϊκή επιθεώρησης υπό Πολυβίου Δημητρακοπούλου και Γεωργίου Τσοκοπούλου, εις πράξεις τρεῖς μετ' ἄσμάτων. — **ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ:** «*Ξένη*», δράμα εις πράξεις τρεῖς υπό Τ. Φραγκαντώνη.

ΠΡΟ δέκα ἐτῶν, ὅταν ἐκυριαρχοῦσεν ἀκόμη τὸ κωμειδύλλιον, ὁ μακαρίτης Μίκις Λάμπρος καλὸς ἄνθρωπος, ὀλίγον δημοσιογράφος καὶ διόλου συγγραφεύς, συνέλαβε τὴν εὐτυχή ἰδέαν νὰ σκαρῶσῃ μίαν αθηναϊκὴν ἐπιθεώρησιν μετ' τραγουδάκια, κατὰ τὸν τύπον τῶν γαλλικῶν revues, καὶ νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸν τότε «*Παράδεισον*» τοῦ Κοτοπούλη, μετ' ὅσον τίτλον «*Λίγ' ἀπ' ὅλα*».

Ὁ τύπος εἶνε γνωστός. Ἐνας ἐπαρχιώτης φθάνει εἰς τὴν σατυριζομένην πρωτεύουσαν καὶ εὐρίσκει ἕνα ὄδηγόν, ὁ ὁποῖός τοῦ δείχνει καὶ τοῦ ἐξηγεῖ ὅλα τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀστεῖα τῆς χρονιάς, ἐμφανιζόμενα εἰς διαδοχὴν ἀσυναρτήτων σκηνῶν, ἢ ὅποια ἐνθυμίζει πανόραμα. Ἔτσι ἔκαμε καὶ ὁ Λάμπρος, μετ' ὄνην τὴν διαφορὰν ὅτι διὰ νὰ πρωτοτυπήσῃ ὡς Ἕλληνας, ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τῶν ἡρώων του κοινωνικοφιλοσοφικὰς διδασκαλίας, μακρὰς καὶ ἀνιαρὰς ὡς τὰ κύρια ἄρθρα τῶν παλαιῶν ἐφημερίδων.

Μολοντοῦτο, διὰ τὸ ἀστεῖον τοῦ πράγματος καὶ διὰ τὸ ἀστεῖον τοῦ συγγραφέως, τὸ «*Λίγ' ἀπ' ὅλα*» εἶχεν ἐπιτυχίαν μοναδικήν. Ἐπαυξανόμενον ὁλονὲν καὶ βελτιούμενον, ὑπερέβη γρήγορα τὴν ἑκατοστήν παραστάσιν, καὶ ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἔφθασε τὴν διακοσιοστήν. Διὰ πολὺν καιρὸν ἡ ἐπιτυχία του κατέστησεν ἀδύνατον κάθε ἄλλην. Καὶ ὄχι μόνον αἱ ἐπιθεωρήσεις ἄλλων συγγραφέων ἐχαντακώθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ καλοῦ Μίκιου μία νέα, εὐφυστέρα ἴσως ἀπὸ τὴν πρώτην, ἐμαξίλαρῶθη ἀγρίως! Τὴν αὐτὴν τύχην ἔλαβε καὶ τρίτη του ἀπόπειρα, καὶ οὕτω τὸ «*Λίγ' ἀπ' ὅλα*», ἀνίκητον πλέον καὶ ἀμίμητον, ἀπέμεινε τὸ θεατρικὸν ἄπαντόν του.

Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν μοῦ ἐνθυμίζει ἡ ἐφετεινὴ Ἐπιθεώρησις τῶν κ. κ. Δημητρακοπούλου καὶ Τσοκοπούλου, γραμμὴν κατὰ τὸν τύπον τοῦ «*Λίγ' ἀπ' ὅλα*». Ἀλλοίμονον τί θὰ ἐπάθαιεν ἂν ἐδίδοτο ὀλίγα χρόνια ἐνωρίτερα! Ἀλλὰ τὸ «*Λίγ' ἀπ' ὅλα*», φυτοζωοῦν, φαίνεται, εἰς τὴν μνήμην μόνον τῶν «*γεροντοτέρων*», ἔχασε πλέον τὴν καταστρεπτικὴν του δύναμιν καὶ δὲν ἐμπόδισε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ νέου. Καὶ ἦτο μὰ τὴν ἀλήθειαν καιρός! Μία τοῦλάχιστον αθηναϊκὴ ἐπιθεώρησις, σατυρικὴ, ἔξυπνη, καλογραμμὴν, διδακτικὴν χωρὶς διδασκαλίας, πρέπει νὰ γίνεταί κατ' ἔτος. Καὶ εἴμπορεῖ νὰ γίνεταί καὶ νὰ στέκεται τώρα ποῦ ἔλειψε τὸ φάσμα τοῦ «*Λίγ' ἀπ' ὅλα*» - ἐκτὸς ἂν στοιχειώσῃ πάλιν τὸ «*Εδώ κ' Έκει*», τὸ ὁποῖον ἀπεύχομαι Διότι αὐτὰ εἶνε καλὰ μόνον δι' ἕνα χρόνον. Καὶ ἂν πρέπη νὰ μένῃ τίποτε, ἄς μένῃ μία φαιδρὰ ἀνάμνησις, κανένα τραγουδάκι καὶ καμμία εὐφυολογία.

Τὸ «*Εδώ κ' Έκει*» δὲν εἶνε βέβαια τὸ πρότυπον τοῦ εἶδους. Ἦμποροῦσε - καὶ ἔπρεπε - νὰ εἶνε καλλίτερον. Ἀλλὰ καὶ ἔτσι, ὡς σύνολον, δὲν μοῦ ἐφάνη ὅλωςδιόλου ἀνυπόφορον, ὅπως τὸ ἠῦραν μερικοὶ σοβαροὶ καὶ αὐστηροί... Ἐξαφνα ὁ «*Προῦπολογισμὸς*» ποῦ ἐμφανίζεται μετ' ἃ δεκανίκια, φλυαρεῖ

ἀνάλατα καὶ τὸ «*Κινητὸν Πρωτοδικεῖον*» παγώνει. Ἄλλ' ἡ σκηνὴ τὴν ὁποῖαν ἐμπνέει ἡ ἀπεργία τοῦ Ταχυδρομείου εἶνε εὐφυστάτη, καὶ μοναδικὴ ἢ σκηνὴ τοῦ «*παραρτήματος*», καὶ ὁ «*γαλλικὸς*» λόγος τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου ἀρκετὰ ἀλατισμένος, καὶ αἱ παρωδίαί τῶν πρὸς τὰς Ἀτθίδας ποιημάτων τοῦ κ. Νέη:

Ἄσπρη πέτρα... ξέξασπρη

Κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο ξέξασπρότερη...

Σὲ ζηλεύουν οἱ Ἐσθιῆς

Σὲ φθονοῦν οἱ Ἄριες

Ἄριες, μάριες, κουκουνάριες!...

σὲ κάμνουν νὰ γελᾷς καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς «*ὁμοιότητος*» τοῦ κ. Θεσέως μετ' ὅσον ποιητὴν. Δὲν εἶνε ἀρκετὰ; Καὶ ὑποθέτω ὅτι θὰ διεσκέδαζε κανεὶς ἀκόμη καλλίτερα, ἂν ὁ θίασος Παντοπούλου διέθετε περισσότερα μέσα καὶ πρόσωπα, ὡς τὸν ἴδιον Παντόπουλον, ὡς τὴν Καν Νίκα καὶ ἕνα-δύο ἄλλους.